

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Mgr. P. N.**, zastoupeného Mgr. Rostislavem Šustkem, advokátem, se sídlem Vladislavova 1390/17, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad Městské části Praha 12**, se sídlem Písková 830/25, pracoviště Hausmannova 3014, Praha 4, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: MUDr. B. T., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2009, č. j. VYST/35440/2009/Ks, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2013, č. j. 10 A 40/2013 – 37,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“) se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2009, č. j. VYST/ 35440/2009/Ks, kterým byla povolena výjimka z čl. 50 odst. 12a a z čl. 56 odst. 1 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze. V žalobě stěžovatel namítal nicotnost rozhodnutí žalovaného pro jeho vnitřní rozpornost, právní neuskutečnitelnost. Podle stěžovatele také rozhodnutí odporuje zákonným požadavkům na jeho obsah pro absenci rozhodných úvah, a také nedostatek formy, když v doložce o vyznačení právní moci je rozhodnutí chybně označeno jako usnesení.

Městský soud žalobu usnesením napadeným kasační stížností odmítl. O nákladech řízení rozhodl městský soud tak, že žádný z účastníků a osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a rozhodl také o vrácení soudního poplatku stěžovateli.

Usnesení Městského soudu v Praze

Městský soud konstatoval, že z předložených listin vyplývá, že rozhodnutí žalovaného o povolení výjimky osobě zúčastněné na řízení bylo vydáno, aniž by se stěžovatelem bylo jednáno jako s účastníkem řízení. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného o umístění a povolení stavby ze dne 31. 5. 2010, č. j. VYST/39655/2009/Dr, je podle názoru městského soudu patrné, že nejpozději tímto rozhodnutím byla stěžovateli sdělena existence žalobou napadeného rozhodnutí. To stěžovatel osvědčil v rámci žaloby podané dne 16. 11. 2011 a vedené pod sp. zn. 10 A 350/2011 – 120, kde namítal překročení míry zastavěnosti pozemku v rozporu s povolenou výjimkou. Městský soud konstatoval, že stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného č. j. VYST/ 35440/2009/Ks, odvolání nepodal.

Městský soud zásadně opřel argumentaci usnesení o rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 100/2010 – 65, podle něhož podmínkou přípustnosti žaloby, jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost rozhodnutí správního orgánu, je vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem ve smyslu § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Na základě uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu městský soud žalobu odmítl pro nepřípustnost z důvodu nevyčerpání opravného prostředku proti žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného.

Kasační stížnost

Stěžovatel napadá usnesení městského soudu kasační stížností ze dne 29. 4. 2013. V této kasační stížnosti uvádí, že kasační stížnost podává z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s.

Stěžovatel městskému soudu vytýká inspiraci usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, k jehož vydání došlo až po podání žaloby a které se týkalo nicotnosti rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení. Městský soud podle stěžovatele vytrhává z kontextu části rozhodnutí rozšířeného senátu, přičemž pominul, že Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí vyslovil též závěr, že ustanovení § 68 písm. c) soudního řádu správního je obsoletní a nemůže být důvodem pro odmítnutí žaloby.

Stěžovatel citoval rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3375/2008, který interpretuje tak, že je namístě, aby okolnosti svědčící pro nicotnost byly soudem zjišťovány a hodnoceny a nicotnost rozhodnutí soudem vyslovena. Stěžovatel dovozuje, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 9 As 25/2010 – 44, že z hlediska principu právní jistoty musí existovat obrana proti nicotnému rozhodnutí i v případě, bylo-li vydáno, ačkoliv vydáno být nemělo, přičemž okolnosti vydání rozhodnutí vedou k jeho nicotnosti. Judikatura Nejvyššího správního soudu podle názoru stěžovatele vyvolává nejistotu v řízení před správními soudy a stěžovateli je tak

pokračování

odpírána ústavně zaručená soudní ochrana před nezákonnými zásahy správních orgánů. Stěžovatel v této souvislosti dovozuje, že garance přístupu k soudu vyjádřená v ust. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ponechává svoje omezení na vůli zákonodárce, který může zákonem stanovit „kdy a jak přezkoumávat“. Stěžovatel odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 3. 11. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 8/99, ze kterého vyplývá, že zákonodárce může některá rozhodnutí orgánů veřejné správy vyloučit ze soudního přezkumu, ale nesmí tak učinit u takových rozhodnutí, která se týkají základních práv a svobod.

Městský soud podle názoru stěžovatele přesvědčivě nezdůvodnil, proč se přiklonil k závěrům rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 7 As 100/2010 – 65. Stěžovatel zdůrazňuje, že nebyl nikdy zahrnut do okruhu účastníků řízení a nemohl proti žalobou napadenému rozhodnutí v minulosti brojit opravnými prostředky podle správního řádu. Podle názoru stěžovatele je navíc nicotnost samostatným právním institutem odlišným od institutu nezákonnosti z hlediska právních účinků dotčeného správního aktu. (Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 – 74.) Stěžovatel dovozuje, že na nicotné rozhodnutí se hledí jako neexistující, zdánlivé, nezakládající žádné právní následky. Nicotnost nelze zhojit uplynutím času a může k ní být přihlédnuto kdykoliv z úřední povinnosti. Stěžovatel proto namítá, že aplikace lhůt stanovených s. ř. s. pro podávání správních žalob proti správním rozhodnutím je proto nesprávná.

Stěžovatel rovněž tvrdí, že v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž s touto jeho žalobní námitkou se městský soud nijak nevypořádal.

Stěžovatel namítá rovněž nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby, neboť z odůvodnění kasační stížností napadeného usnesení městského soudu není zřejmé, z jakého důvodu nepovažoval soud za důvodnou právní argumentaci uvedenou v žalobě, proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené a proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Krajský soud rovněž nepředložil vlastní úvahu o nepřípustnosti žaloby, ale pouze nepřesvědčivě a obecně odkázal na rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 7 As 100/2010 – 65.

Stěžovatel také polemizuje se závěrem krajského soudu, že nejpozději rozhodnutím žalovaného o umístění a povolení stavby ze dne 31. 5. 2010, č. j. VYST/39655/2009/Dr, byla stěžovateli sdělena existence žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatel namítá, že mu vydáním tohoto rozhodnutí žalovaného nemohlo být doručováno žalované rozhodnutí. V řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 350/2011 stěžovatel úspěšně brojlil proti nezákonnému certifikátu autorizovaného inspektora Ing. S. G. ze dne 30. 7. 2011, nikoliv proti žalobou napadenému rozhodnutí.

Stěžovatel namítá, že v projednávané věci bylo nesprávně aplikováno ust. § 68 písm. a) s. ř. s., neboť žádný zvláštní zákon neupravuje opravné prostředky proti nicotnému rozhodnutí, ale pouze proti rozhodnutí nezákonnému. Nelze tedy klást k tíži stěžovatele, pokud takové opravné prostředky neuplatnil. Městský soud podle názoru stěžovatele v podstatě vylučuje nápravu nezákonného stavu, když nejprve vyslovuje názor, že stěžovatel nemá žádné prostředky obrany podle správního řádu a poté odmítá i žalobu na ochranu před nezákonným zásahem.

Stěžovatel závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížnosti napadené usnesení městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za pochybení městského soudu, jestliže vycházel z usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65. Citované rozhodnutí rozšířeného senátu se totiž sice po skutkové stránce týkalo nicotnosti rozhodnutí o uložení blokové pokuty, ale jeho závěry jsou aplikovatelné při posuzování nicotnosti správních rozhodnutí obecně. O tom svědčí i další judikatura Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. rozsudek ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 As 39/2013 – 26, kde byly závěry citovaného usnesení rozšířeného senátu aplikovány v případě rozhodnutí o určení veřejně přístupné komunikace. Na překážku aplikaci citovaného usnesení rozšířeného senátu v projednávané věci není ani to, že toto usnesení bylo vydáno až po podání žaloby v projednávané věci. K otázce temporálních účinků judikatury rozšířeného senátu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 – 86, kde uvedl, že soudy rozhodující ve správním soudnictví mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních.

V citovaném usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že vada rozhodnutí způsobující nicotnost může být napravena v řízení o odvolání (srov. bod 35 odůvodnění citovaného usnesení). Dále v tomto usnesení (srov. bod 38 odůvodnění) rozšířený senát uvedl, že *„Náprava nicotnosti rozhodnutí prvního stupně z důvodu uvedeného v § 77 odst. 2 správního řádu až v řízení o žalobě, která by byla podaná výhradně kvůli takové nicotnosti, by však nebyla v souladu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu. Navíc by takové řešení mohlo být ve svém důsledku na újmu těm, jimž je nicotné rozhodnutí svými faktickými důsledky k tíži, neboť v odvolacím řízení by byla nicotnost rozhodnutí prvního stupně většinou shledána až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, v důsledku čehož by již nebylo možné tuto nicotnost napravit žádnými právními prostředky. Řízení o prohlášení nicotnosti je tedy toliko subsidiární možností k dosažení nápravy nicotnosti rozhodnutí z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 správního řádu v případech, kdy takové rozhodnutí nelze odstranit v odvolacím řízení. Stejným způsobem je nutné pojímat i vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu v soudním řízení správním.“*

pokračování

Nejprve je totiž zapotřebí v souladu s § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s. vyčerpat řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem a teprve pokud odvolací správní orgán neshledá rozhodnutí prvního stupně nicotným, lze nicotnost namítat v řízení před správním soudem.“ V odůvodnění citovaného usnesení rozšířeného senátu (srov. bod 48) se rovněž uvádí, že „Je-li možné nicotnost rozhodnutí prvního stupně napravit v rámci odvolacího řízení, je nutné za výsledek vyčerpání řádných opravných prostředků v řízení před správním orgánem ve smyslu § 5 a § 68 písm. a) s. ř. s. považovat rozhodnutí o odvolání.“ Závěr o obsoletnosti ust. § 68 písm. c) s. ř. s. je v citovaném usnesení rozšířeného senátu odůvodněn tím, že v odvolacím řízení je možné domoci se nápravy nicotnosti napadeného rozhodnutí jeho zrušením z důvodu nicotnosti, zatímco při odstranění nicotného rozhodnutí postupem podle § 77 odst. 1 a § 78 správního řádu nemá účastník řízení nárok na to, aby jeho podáním bylo zahájeno řízení o prohlášení nicotnosti, neboť toto řízení je dozorčím prostředkem.

Z citovaného usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu tedy vyplývá, že proti nicotnému rozhodnutí lze brojit odvoláním ve správním řízení a uplatnění tohoto opravného prostředku je také podmínkou pro podání žaloby proti nicotnému rozhodnutí, což koresponduje se zásadou subsidiarity soudního přezkumu vyjádřenou v ust. § 5 s. ř. s. Nelze se tedy ztotožnit s argumentací stěžovatele založenou na tom, že aplikací citovaného usnesení rozšířeného senátu městským soudem byla stěžovateli odepřena možnost ochrany proti rozhodnutí, které považuje za nicotné. Omezení (nikoli vyloučení) přístupu k soudu ve správním soudnictví podmínkou vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení vyplývá ze zákona (srov. ust. § 5 s. ř. s.). V tomto smyslu se nemůže jednat o porušení práva stěžovatele na soudní ochranu stanoveného čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Také se nejedná o problematiku vyloučení některých rozhodnutí orgánů veřejné správy ze soudního přezkumu, neboť citované usnesení rozšířeného senátu nijak nevylučuje možnost přezkoumání nicotných rozhodnutí v řízení před správními soudy. Jde pouze o upřesnění podmínek, za kterých je v případě takových rozhodnutí dodržena zásada subsidiarity soudního přezkumu.

Pro úplnost je třeba dodat, že na projednávanou věc nedopadají ani závěry stěžovatelem citovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 25 Cdo 3375/2008. Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí uvedl „Z této procesní úpravy postupu soudu ve správním soudnictví vyplývá, že dříve pouze právní teorii dovozovaná nicotnost či nulita správního rozhodnutí (rozhodnutí neexistentní či paakt) je nyní zákonem pojmenovanou kategorií s výslovně stanoveným způsobem řešení. I když takové rozhodnutí vlastně nemá žádné právní účinky (nemůže ani nabýt právní moci a vykonatelnosti), je namístě, aby okolnosti svědčící pro nicotnost byly soudem zjišťovány a hodnoceny a nicotnost soudním rozhodnutím vyslovena (dříve se z důvodu právní jistoty taková rozhodnutí zrušovala, ač fakticky nejde o rozhodnutí - srov. např. Vopálka, V., Mikule, V., Šimůnková, V., Šolín, M. Správní řád soudní. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2004, str. 151). Za použití výkladového argumentu a *minori ad maius* je proto třeba dovodit, že odpovědnost státu za škodu způsobenou nicotným rozhodnutím je ve své podstatě odpovědností za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) a § 7 a § 8 zákona č. 82/1998 Sb.“ Závěry Nejvyššího soudu v citovaném rozhodnutí se tedy týkají otázky, zda je možno považovat nicotné rozhodnutí za nezákonné rozhodnutí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, nikoliv otázky přípustnosti správní žaloby na vyslovení nicotnosti správního rozhodnutí.

V projednávané věci se také nejedná o problematiku aplikace lhůt stanovených k podání žaloby ve správním soudnictví v případě, že žalobou je napadeno správní rozhodnutí z důvodu tvrzené nicotnosti, neboť městský soud odmítl žalobu stěžovatele z důvodu nevyčerpání opravných prostředků v řízení před správním orgánem. Otázkou včasnosti žaloby se městský soud v kasační stížnosti napadeném usnesení nezabýval.

K námitkám stěžovatele, že v žalobě byla namítána též nezákonnost napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel sice v žalobě prezentovat také úvahu o porušení ust. § 27 správního řádu a § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, v petitu žaloby se však výslovně domáhal prohlášení předmětného rozhodnutí za nicotné. Je také třeba přihlídnout k tomu, že i pokud by bylo možné žalobu stěžovatele považovat za žalobu podanou z důvodu nezákonnosti předmětného rozhodnutí, bylo by rovněž třeba takovou žalobu odmítnout z důvodu nevyčerpání opravných prostředků ve správním řízení podle § 68 písm. a) s. ř. s.

Nelze se rovněž ztotožnit s argumentací stěžovatele ohledně nepřezkoumatelnosti kasační stížnosti napadeného usnesení městského soudu. Je třeba připomenout, že městský soud nerozhodoval o žalobě věcně, ale pouze usnesením žalobu odmítl pro její nepřípustnost z důvodu nevyčerpání opravných prostředků ve správním řízení. Za této situace není možné považovat za vadu kasační stížnosti napadeného usnesení, že se městský soud věcně nevypořádal se žalobními námitkami, neboť k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí v rámci žalobních námitek v této fázi ani nemohlo dojít. Odůvodnění závěru o nepřípustnosti žaloby považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné, neboť srozumitelně uvádí, z jakých důvodů považoval městský soud žalobu stěžovatele za nepřípustnou.

Pokud stěžovatel namítá, že s ním při vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, odkazuje ohledně této otázky zdejší soud na svou předcházející judikaturu zabývající se možnostmi procesní obrany opomenutého účastníka správního řízení. V rozsudku ze dne 11. 3. 2009, č. j. 7 As 54/2007 – 134, zdejší soud uvedl: „*Vychází-li tedy žalobkyně z předpokladu, že účastníkem stavebního řízení být měla, musí konzistentně vycházet též z toho, že stavební povolení nemohlo nabyt právní moci, neboť nebylo jednomu z účastníků doručeno. Z tohoto důvodu proto žalobkyně měla požadovat po stavebním úřadu doručení stavebního povolení a poté proti němu brojit řádným opravným prostředkem, tedy odvoláním. Stejně by mohla postupovat i za situace, kdy by ji stavební úřad rozhodnutí doručit odepřel; ani v tomto případě by ji totiž nic nebránilo v tom, bránit se proti takovému rozhodnutí odvoláním, byť i vystavěným jen na tvrzení o zmatečnosti řízení před správním orgánem první instance. I kdyby následně Magistrát města Brna, v pozici odvolacího orgánu, potvrdil názor stavebního úřadu o neexistenci účastenského postavení žalobkyně a její odvolání z tohoto důvodu zamítl (lhostejno zda pro nepřípustnost či opožděnost), cesta ke správnímu soudu by pro žalobkyni uzavřena nebyla, neboť shora zmiňovaná podmínka vyčerpání řádných opravných prostředků ve správním řízení by byla splněna. Z hlediska přístupu k soudní ochraně by případná procesní povaha odvolacího rozhodnutí neměla žádný význam; soud by zákonnost tohoto rozhodnutí přezkoumal stejně jako v případě, rozhodl-li by odvolací orgán (zde spíše jen teoreticky) konečným meritorním rozhodnutím.*“

V projednávané věci je tedy zřejmé, že pokud stěžovatel vychází z předpokladu, že měl být účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno žalobou napadené

pokračování

rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2009, č. j. VYST/35440/2009/Ks, měl poté, co se o existenci tohoto rozhodnutí dověděl (což bylo nejpozději z rozhodnutí žalovaného o umístění a povolení stavby ze dne 31. 5. 2010, č. j. VYST-39655/2009/Dr - bez ohledu na to, co se s tímto rozhodnutím dále stalo) požadovat po žalovaném doručení žalobou napadeného rozhodnutí a proti tomuto rozhodnutí brojit odvoláním. Jestliže tak stěžovatel nepostupoval, sám přivodil nesplnění podmínky přípustnosti žaloby podle § 68 písm. a) s. ř. s. Takto uvažoval městský soud v kasační stížnosti napadeném usnesení. V odůvodnění usnesení nelze nalézt úvahu, že stěžovateli mělo být žalobou napadené rozhodnutí „doručeno“ prostřednictvím rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2010, č. j. VYST-39655/2009/Dr, jak mylně dovozují stěžovatel v kasační stížnosti. Městský soud pouze správně dovodil, že stěžovateli (ač s ním žalovaný nejednal jako s účastníkem řízení) byla známa existence uvedeného správního rozhodnutí a měl možnost, ve smyslu citované judikatury, odpovídajícím způsobem reagovat.

Lze tedy uzavřít, že oba uplatněné kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) a e) nebyly dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a zamítl ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti stěžovatele rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by podle zásady úspěchu v řízení náleželo žalovanému. Žalovaný ani netvrdil, že by mu vznikly náklady mimořádné, takže lze vycházet z jejich rozsahu v rámci běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů žalovanému nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. února 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu